

Proves d'accés a la universitat per a més grans de 25 anys

Literatura

Sèrie 1

Fase específica

Qualificació		
Exercicis	1	
	2	
Suma de notes parcials		
Qualificació final		

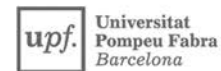
Qualificació

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

Universitat de Lleida

Trieu UNA de les dues opcions (A o B). Cada exercici s'ha de respondre en la llengua corresponent a la literatura objecte d'examen.

Escoja UNA de las dos opciones (A o B). Cada ejercicio deberá responderse en la lengua correspondiente a la literatura objeto de examen.

OPCIÓ A

1. Desenvolpeu UN dels dos temes següents (*a* o *b*):

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

- a)* *Visions & Cants* és un dels poemaris més clarament modernistes de Joan Maragall. Justifiqueu aquesta afirmació i, a continuació, identifiqueu, comenteu i il·lustreu amb exemples les característiques o els temes propis dels valors modernistes de l'obra.
- b)* *Bearn o la sala de les nines*, de Llorenç Villalonga, és una novella estructurada en una introducció en forma de carta pròleg, dues parts («Sota la influència de Faust» i «La pau regna a Bearn») i un epíleg. Comenteu la primera part de l'obra, «Sota la influència de Faust», tenint en compte l'acció principal i els personatges que hi apareixen.

2. Desarrolle UNO de los dos comentarios de texto propuestos a continuación (a o b):

[5 puntos: 3 puntos por el contenido y 2 puntos por la capacidad de argumentación y análisis, la ordenación de las ideas y la coherencia del discurso]

- a) Comente el siguiente fragmento de texto, incluido en *La casa de Bernarda Alba*, de Federico García Lorca, teniendo en cuenta los siguientes aspectos (no tienen que tratarse, necesariamente, por separado ni en el mismo orden, pero sí deben ejemplificarse):
- la situación del fragmento en el contexto de la obra;
 - los personajes;
 - los temas principales del diálogo.

BERNARDA. [...] Niña, dame el abanico.

ADELA. Tome usted. (*Le da un abanico redondo con flores rojas y verdes.*)

BERNARDA. (*Arrojando el abanico al suelo.*) ¿Es éste el abanico que se da a una viuda? Dame uno negro y aprende a respetar el luto de tu padre.

MARTIRIO. Tome usted el mío.

BERNARDA. ¿Y tú?

MARTIRIO. Yo no tengo calor.

BERNARDA. Pues busca otro, que te hará falta. En ocho años que dure el luto no ha de entrar en esta casa el viento de la calle. Hacemos cuenta que hemos tapiado con ladrillos puertas y ventanas. Así pasó en casa de mi padre y en casa de mi abuelo. Mientras, podéis empezar a bordar el ajuar. En el arca tengo veinte piezas de hilo con el que podréis cortar sábanas y embozos. Magdalena puede bordarlas.

MAGDALENA. Lo mismo me da.

ADELA. (*Agria.*) Si no quieres bordarlas, irán sin bordados. Así las tuyas lucirán más.

MAGDALENA. Ni las mías ni las vuestras. Sé que yo no me voy a casar. Prefiero llevar sacos al molino. Todo menos estar sentada días y días dentro de esta sala oscura.

BERNARDA. Eso tiene ser mujer.

MAGDALENA. Malditas sean las mujeres.

BERNARDA. Aquí se hace lo que yo mando. Ya no puedes ir con el cuento a tu padre. Hilo y aguja para las hembras. látigo y mula para el varón. Eso tiene la gente que nace con posibles.
(*Sale ADELA.*)

- b) Comente el siguiente fragmento del cuento «El Aleph», incluido en el libro homónimo de Jorge Luis Borges, teniendo en cuenta los siguientes aspectos (no tienen que tratarse, necesariamente, por separado ni en el mismo orden, pero sí deben ejemplificarse):
- el sentido del fragmento en el contexto del cuento y del libro;
 - las características y el significado del Aleph en el cuento y en la poética del autor.

Cerré los ojos, los abrí. Entonces vi el Aleph.

Arribo, ahora, al inefable centro de mi relato; empieza, aquí, mi desesperación de escritor. Todo lenguaje es un alfabeto de símbolos cuyo ejercicio presupone un pasado que los interlocutores comparten; ¿cómo transmitir a los otros el infinito Aleph, que mi temerosa memoria apenas abarca? Los místicos, en análogo trance, prodigan los emblemas: para significar la divinidad, un persa habla de un pájaro que de algún modo es todos los pájaros; Alanus de Insulis, de una esfera cuyo centro está en todas partes y la circunferencia en ninguna; Ezequiel, de un ángel de cuatro caras que a un tiempo se dirige al oriente y al occidente, al norte y al sur. (No en vano rememoro esas inconcebibles analogías; alguna relación tienen con el Aleph.) Quizá los dioses no me negarían el hallazgo de una imagen equivalente, pero este informe quedaría contaminado de literatura, de falsedad. Por lo demás, el problema central es irresoluble: la enumeración, siquiera parcial, de un conjunto infinito.

OPCIÓN B

1. Desarrolle UNO de los dos temas siguientes (*a* o *b*):

[5 puntos: 3 puntos por el contenido y 2 puntos por la capacidad de argumentación y análisis, la ordenación de las ideas y la coherencia del discurso]

a) Identifique, comente e ilustre con ejemplos los principales temas y motivos de *Marinero en tierra*, de Rafael Alberti.

b) *La colmena*, de Camilo José Cela, retrata la amarga y miserable realidad de tres días en el Madrid de posguerra. Teniendo en cuenta esta afirmación, comente los siguientes aspectos (no tienen que tratarse, necesariamente, por separado ni en el mismo orden, pero sí deben ejemplificarse):

- la ciudad como protagonista;
- el punto de vista narrativo.

2. Desenvolpeu UN dels dos comentaris de text proposats a continuació (a o b):

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

a) Comenteu el fragment següent, pertanyent a l'escena xvii d'*El Cafè de la Marina*, de Josep Maria de Sagarra. Tingueu en compte, especialment, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre, però sí que s'han d'exemplificar):

- el significat del fragment en el context de l'obra;
- les característiques principals d'en Claudi i de la resta de personatges que apareixen a l'escena;
- el valor de l'ambientació geogràfica de l'obra.

BALDIRI: Què passa?...

MORENO: Quina li ha picat, al Claudi?

ANTONET: Que hem de mullar l'anada a les Amèriques?

CLAUDI: Les Amèriques? Res, ja no se'n parla...

Avui pago a tothom i de passada
us vaig a presentar la meva dona!

MORENO: La Caterina!

ANTONET: Nois, la Caterina!

BALDIRI: I el banyulenc?

GALLARET: Això és tota una burla.

BALDIRI: Ja estàs torrat?... I tu què fas, Libori?

CLAUDI: Res de burla: és ben cert, i ara escolteu-me...

MORENO: Però va de debò?...

CLAUDI: Moreno, calla
i escolteu bé: del Claudi, no se'n riuen
ni els capmarins ni res. Però d'aquesta,
d'aquesta no se'n riuen ni la toquen
amb l'alè, ni amb els ulls, ni les paraules.
Per 'xò d'aquí endavant, si algú enraona
del banyulenc o parla de Cotlliure
o del coll del diable, que es confessi...
m'heu entès bé, companys?... I ara la tria;
demanu, que jo pago i jo serveixo.
El tovalló, l'ampolla; què es vol prendre?;
conyac, anís, vermut... no t'entretinguís...

BALDIRI: Sí, mira...

MORENO: Tu mateix...

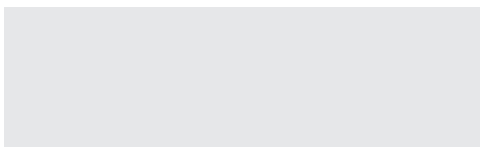
LUARD: Què hi dius, Libori?...

LIBORI: Que el cafè és el cafè i que si s'estimen...

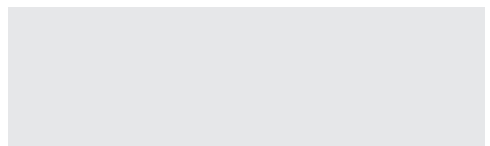
- b) Comenteu el fragment següent de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda. Tingueu en compte, especialment, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre, però sí que s'han d'exemplificar):
- la contextualització del fragment en la novel·la;
 - la identificació de la veu narrativa i la caracterització de la seva evolució com a personatge;
 - l'anàlisi formal i estilística.

Tot s'havia acabat. ¿On era l'embut? ¿On l'havia posat? Amb totes les coses que m'havia anat venent estava segura que l'embut no hi era. ¿On era, on? Després de molt buscar i de molt regirar el vaig trobar bocaterrosa damunt de l'armari de la cuina. Enfilada a dalt d'una cadira el vaig trobar allí, esperant-me. Bocaterrosa i cobert de pols. El vaig agafar i no sé per què el vaig rentar i el vaig desar a dintre de l'armari. Només em calia comprar el salfumant. Quan dormirien, primer l'un i després l'altre, els ficaria l'embut a la boca i els tiraria el salfumant a dins i després me'n tiraria jo i així hauríem acabat i tothom estaria content, que no fèiem cap mal a ningú i ningú no ens estimava.

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

Etiqueta del corrector/a

Institut
d'Estudis
Catalans